

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **P. B.**, zastoupené JUDr. Andreou Bednaříkovou, advokátkou se sídlem Františka Křížka 14, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 2, Děčín I, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2006, č. j. 1449/DS/06/45318, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a proti občanskému soužití, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 11. 2008, č. j. 75 Ca 6/2008 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení výše označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále „odvolací orgán“ nebo žalovaný), ze dne 10. 4. 2006, č. j. 1449/DS/06/45318. Tímto

rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán“) ze dne 16. 1. 2006, č. j. MM/OD/P/41165/05/R, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) a písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „přestupkový zákon“), a dále z přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, tím, že dne 20. 6. 2005 v 11:10 hodin na křižovatce ulic Lounská a Bílinská v Teplicích při řízení motorového vozidla tov. zn. VW Polo, přehlédla při odbočování vlevo protijedoucí vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, které jelo po hlavní komunikaci, a tím došlo ke střetu vozidel, lehkým zraněním obou řidičů a hmotné škodě na vozidlech, která byla orientačně vyčíslena na 160 000 Kč. Stěžovatelka nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem. Alkohol byl vyloučen provedeným rozbořem krve u obou řidičů. Podle ustanovení § 22 odst. 2 přestupkového zákona byla stěžovatelce uložena sankce, a to pokuta ve výši 3000 Kč spolu s náhradou nákladů řízení ve výši 2500 Kč podle § 79 odst. 1 citovaného předpisu.

Napadeným rozsudkem krajský soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl, neboť shledal, že napadené rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno v souladu se zákonem.

Krajský soud se neztotožnil s názorem stěžovatelky, dle kterého trpělo napadené rozhodnutí vadou řízení v tom smyslu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, byl v rozporu s obsahem spisu. Krajský soud dospěl k závěru, že odvolací orgán nepochybil v tom smyslu, že se nevypořádal s opačnými závěry znaleckých posudků, jak namítala stěžovatelka, neboť oba znalecké posudky podrobně popsal, vzájemně srovnal a podrobně vysvětlil, proč vycházel z posudku zpracovaného Ing. R. Dle krajského soudu tak odvolací orgán dostatečně spolehlivě zjistil skutkový stav, náležitě zhodnotil důkazy ve všech souvislostech a na základě toho dospěl k názoru, že ve věci není dalšího dokazování třeba. Navíc dodal, že ani sama stěžovatelka nepožadovala v průběhu soudního řízení provedení dalšího dokazování, zejména pak vypracování dalšího znaleckého posudku. V této souvislosti poukázal na předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 9 As 67/2007), ve kterém kasační soud zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu v této věci z důvodu jednání soudu v nepřítomnosti stěžovatelky. Námitku stěžovatelky týkající se otázky, zda krajský soud pochybil, nevyužil-li možnost provedení dalších důkazů, však považoval za nedůvodnou.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatelky je napadený rozsudek

krajského soudu nezákonný z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jakož i z důvodu porušení ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ke kterému došlo z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje v jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů napadeného rozsudku. Podle názoru stěžovatelky bylo řízení před odvolacím orgánem vadné, a to tím, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Stěžovatelka neuvádí, které konkrétní ustanovení mělo být porušeno, toto porušení však spatřuje v existujícím rozporu mezi oběma znaleckými posudky, kdy se, dle jejího názoru, měl odvolací orgán s touto skutečností vypořádat buď výsledkem znaleců, jejich konfrontací nebo ustanovením třetího znalce, který by vypracoval revizní znalecký posudek. Dle stěžovatelky nemá skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, neboť ve spise jsou založeny rozporné znalecké posudky – posudek Ing. R. je v rozporu s posudkem Ing. Č. V kasační stížnosti pak v obecné rovině napadá jednotlivé závěry, ke kterým žalovaný v rozhodnutí dospěl (použití počítačových programů, aktivace airbagů).

Dále stěžovatelka brojí proti nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, které spatřuje v porušení zásady *in dubio pro reo*. Namítá, že odvolací orgán pochybil tím, že v situaci, kdy vedle sebe stojí dva protichůdné znalecké posudky, neaplikoval zásadu *in dubio pro reo*, neboť ve správním trestání mají správní orgány aplikovat stejné principy jako v řízení trestním.

Na základě výše uvedených skutečností stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný odvolací orgán ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka uplatňuje v podané kasační stížnosti stejné námitky, které použila již v podání předchozí kasační stížnosti (vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 As 67/2007). Dodává, že hodnocení důkazů je výlučně věcí soudu a nemusí, a v podstatě ani nemůže, být vyhovujícím pro oba účastníky sporu. Hodnocení důkazů soudem považuje za řádně odůvodněné a v souladu s platnými právními předpisy. Dále se vyjadřuje k otázce, z jakých údajů vycházeli znalci při zpracovávání znaleckých posudků a to tak, že znalec Ing. R. vycházel pouze z údajů zjištěných Policií ČR v předcházejícím šetření, zatímco Ing. Č. mimo tato zjištění připouští i možnost, že p. Z. nepříjížděl po hlavní, ale naopak vedlejší silnici a na základě těchto spekulací vyslovuje svoje závěry. Vzhledem k tomu, že soud řádně vyhodnotil všechny důkazy a dospěl tak k jednoznačným závěrům, nelze dle

odvolacího orgánu uplatnit zásadu *in dubio pro reo*, neboť žádné pochybnosti o skutkovém stavu neměl. Neztotožňuje se s názorem stěžovatelky, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a že se soud nevypořádal s její argumentací, naopak uvádí, že soud řádně reagoval na argumentaci stěžovatelky a vysvětlil veškeré úvahy, které ho vedly k rozhodnutí ve věci. Navrhuje proto podanou kasační stížnost zamítnout.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že žalobou ze dne 28. 4. 2006 se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2006, č. j. 1449/DS/06/45318, ve věci přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) a písm. f) přestupkového zákona a dále z přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona. Namítala zejména to, že k posouzení pravděpodobného viníka dopravní nehody nechala vypracovat posudek (posudek Ing. Richarda Čepka), jehož závěry se diametrálně liší od závěrů znaleckého posudku Ing. T. R., jenž byl ustanoven ke zpracování znaleckého posudku v průběhu správního řízení. Žalovaný si měl vyžádat další nezávislý posudek, na místo toho rozhodl „od stolu“. Žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí trpí vadou řízení, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu.

Krajský soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když dospěl k závěru, že se správní orgán řádně vypořádal se všemi informacemi, které měl k dispozici, včetně znaleckého posudku Ing. Č. V rozsudku konstatoval, že odvolací orgán v napadeném rozhodnutí srovnal obsah obou znaleckých posudků a poté přesvědčivě a podrobně vysvětlil, proč prvnímu z nich uvěřil a druhému nikoliv, namítané pochybení správního orgánu, že odvolací orgán posudek Ing. Č. ignoroval, proto neshledal. Pokud správní orgán tomuto v pořadí druhému stěžovatelkou opatřenému znaleckému posudku, v němž znalec z oboru motorových vozidel a městské a silniční dopravy Ing. R. Č. dospěl k opačnému závěru ohledně pravděpodobného viníka dopravní nehody, než k jakému dospěl znalec v témže oboru Ing. T. R., neuvěřil a tuto skutečnost odůvodnil, naplnil tím své právo a současně zákonnou povinnost zhodnotit předkládané důkazní prostředky.

Nejvyšší správní soud na základě včas podané kasační stížnosti rozsudkem ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 67/2007 - 38, rozhodnutí krajského soudu zrušil a vrátil věc soudu k dalšímu řízení. Kasační soud vyhodnotil jako důvodnou námitku stěžovatelky týkající se skutečnosti, že soud nevzal v potaz její omluvu z účasti na nařízeném jednání a žádost o odročení jednání ze zdravotních důvodů, konkrétně z důvodu pokročilého těhotenství, a rozhodl o věci v její nepřítomnosti, aniž by se její omluvou zabýval. Naproti tomu námitku týkající se údajných pochybností krajského soudu o věrohodnosti znaleckých posudků a jeho povinnosti zadat

vypracování třetího znaleckého posudku, který by se měl vyjádřit k oběma znaleckým posudkům, Nejvyšší správní soud odmítl. K tomu uvedl, že z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že soud žádné pochybnosti o věrohodnosti znaleckých posudků neměl. Krajský soud pouze přezkoumával, zda odvolací orgán skutečně rozhodl „od stolu“ o zamítnutí odvolání stěžovatelky a zda skutkový závěr, který správní orgán učinil, je v rozporu s obsahem spisu, jak to stěžovatelka v žalobě namítala, a zda tedy správní řízení bylo zatíženo vadou, pro kterou by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.

Po vrácení věci zpět krajskému soudu krajský soud pokračoval v řízení, přičemž rozsudkem napadeným kasační stížností v nyní projednávané věci žalobu pro nedůvodnost zamítl, neboť odvolací orgán dostatečně spolehlivě zjistil skutkový stav, náležitě zhodnotil důkazy ve všech souvislostech a na základě toho dospěl k názoru, že ve věci není dalšího dokazování třeba. Navíc dodal, že ani sama stěžovatelka nepožadovala v průběhu soudního řízení provedení dalšího dokazování, zejména pak vypracování dalšího znaleckého posudku. V této souvislosti poukázal na předchozí zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, ve kterém kasační soud zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu v této věci z důvodu jednání soudu v nepřítomnosti stěžovatelky, avšak z hlediska provedení dalších důkazů či zhodnocení skutkového stavu krajskému soud ničeho nevytknul. V odůvodnění rozsudku krajský soud dále uvedl, že ačkoliv nezkoumal technické detaily obou posudků, neboť napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2, větou druhou a třetí, a ustanovením § 75 odst. 2, větou první, s. ř. s. pouze v tom rozsahu, který stěžovatelka uplatnila v zákonem stanovené lhůtě (§ 71 odst. 1, věta první, s. ř. s.), vyhodnotil posudek Ing. R. Č. za méně vyvážený než posudek Ing. T. R. Prvně opatřený posudek Ing. T. R. je dle názoru soudu v popisu zjištění vyplývajících z policejního spisu střízlivější a objektivnější, neboť znalec pracoval i s alternativními možnostmi, zatímco posudek později vyhotovený Ing. Č. se mu jevil jako ne zcela objektivní pro kategoricky vyslovené závěry a příliš autoritativní pojmy, které v něm byly použity.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). S ohledem na kasační námitky uplatněné v nyní projednávané věci neshledal zdejší soud důvody, pro které by kasační stížnost byla ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 s. ř. s. nepřípustná. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, kdyby ji stěžovatelka nenamítala.

Podle konstantní judikatury správních soudů se za nepřezkoumatelné považuje takové rozhodnutí, u něhož není zřejmé, proč rozhodující orgán rozhodl tak, jak rozhodl, případně neobsahuje-li napadené rozhodnutí odůvodnění nebo je-li toto odůvodnění nesrozumitelné. Za nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů je považováno i rozhodnutí vycházející ze spisu, který obsahuje protichůdná sdělení, není-li z rozhodnutí zřejmé, které dostupné podklady vzal rozhodující orgán v úvahu a proč. Dále je nutno zdůraznit, že jedná-li se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů, musí být tato vada založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93; veškeré zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud jako nepřezkoumatelné rozhodnutí krajského soudu podle výše uvedených kritérií nevyhodnotil. Má za to, že odůvodnění napadeného rozsudku je dostatečné. Krajský soud popsal důvody, pro které se ztotožnil se závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, proč se při dokazování přiklonil k názoru vycházejícímu z posudku Ing. R. a nikoliv k závěrům posudku Ing. Č. Z rozhodnutí odvolacího orgánu (str. 4) je patrné, že oba posudky porovnal nejen mezi sebou, ale i s přiloženými fotografiemi z místa nehody a až poté zaujal stanovisko. To, že stěžovatelka nesouhlasí s vysloveným názorem a subjektivně hodnotí odůvodnění jako nedostatečné, nezakládá samo o sobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Zdejší soud neshledal, že by soud v odůvodnění rozsudku pominul některou ze žalobních námitek, či že by jeho odůvodnění obsahovalo argumentační deficity. Skutečnost, že posudek, jehož závěry nebyly vyhodnoceny jako relevantní důkaz, je součástí spisového materiálu, nemá za následek rozhodování v rozporu se spisovým materiálem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. To, že se ve spise vedle sebe vyskytují protichůdná tvrzení a důkazy, je odrazem samotné činnosti účastníků řízení, kteří mají právo navrhnout důkazy vyvracející dosavadní zjištění správních orgánů. Nelze se tedy ztotožnit s názorem stěžovatelky, že napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečnostmi ve spise jen z toho důvodu, že se neztotožnilo se závěry vyplývajících z posudku Ing. Č. Rozhodnutí správního

orgánu musí vycházet ze skutečností uvedených ve spise jako celku. Rozhodnutí věci je výsledkem komplexního hodnocení všech dostupných důkazů, jehož výsledek vzhledem k použití zásady volného hodnocení nemusí, a většinou ani nemůže, být ve shodě se závěry učiněnými z každého důkazu samostatně. Žádný z předložených důkazů však nesmí být opomenut a musí být náležitě zhodnocen, což se v předmětném případě stalo. V tomto smyslu se k této otázce vyjádřil také např. Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5 A 731/2000, kde konstatoval, že „*správnímu orgánu naprosto nelze upřít právo hodnotit důkazy podle vlastního uvážení; je to samozřejmě i jeho povinnost. Hodnocení důkazů je myšlenkovou úvahou, při které usuzující přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž se opírá o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní atp. úsudky, které v odůvodnění svého rozhodnutí musí vyjádřit.*“

Vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, je možná pouze za situace chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž dostupný materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Rozporem skutkové podstaty se spisem je míněna situace, kdy by skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz). Takové skutečnosti však kasační soud v nyní projednávané věci neshledal.

Další námitky stěžovatelky směřující do nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného týkající se technických otázek jako je např. použití počítačového programu pro analyzování dopravních nehod, vyhodnocení aktivace airbagů, také nemohou obstát. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že stěžovatelka vytýká krajskému soudu nevypořádání námitek, které v žalobě vůbec neuvedla. Námitky rozsáhle popisující údajné deficit, kterými trpí rozhodnutí žalovaného, vznesené až v kasační stížnosti nejsou přípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, neboť je nutné respektovat převážně uplatňovaný kasační princip soudního řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Žalobní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace a zásadou dispoziční. To především znamená, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), nejde-li o skutečnosti, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti. Ze žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Je tedy plně v dispozici žalobce stanovit meze soudního přezkumu, a to nejen kvantitativně – označením výroků, které napadá, ale

také kvalitativně – uvedením žalobních důvodů, v nichž žalobce soustředí své výtky proti napadenému rozhodnutí.

V této souvislosti kasační soud připomíná, že žalobní důvody stěžovatelka omezila pouze na následující tvrzení: *„přestože se znalecký posudek Ing. Č. diametrálně liší od znaleckého posudku Ing. R. a skutečně předkládá a prokazuje možnost, že vozidlo řízené p. Z. přijelo do místa nehody z vedlejší ulice, neprovedl odvolací orgán žádné další úkony, výsledky znalců popř. jejich konfrontaci, nevyžádal ani svůj vlastní nezávislý znalecký posudek a již dne 10. 4. 2006, tedy po 10 dnech, od stolu rozhodl o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí odboru dopravy Magistrátu města Ústí n. /L.napadené rozhodnutí trpí vadou řízení, když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu.“*

Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že veškeré včas uplatněné žalobní námitky byly krajským soudem zcela vypořádány. Námitky směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jak z nedostatku důvodů rozhodnutí, tak z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nejsou důvodné.

Pokud jde o námitku stěžovatelky napadající porušení zásady *in dubio pro reo*, tato byla uplatněna poté, kdy bylo vydáno kasační stížností napadené rozhodnutí, a proto tvoří nepřípustné novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., ke kterému se nepřihlíží. Nicméně i přesto Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch „obviněného“, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu *in dubio pro reo* automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. V souladu se zásadou volného hodnocení důkazů pak rozhodující orgán posuzuje dostupné důkazy každý zvlášť a ve vzájemné souvislosti a z těchto zjištění činí závěr. Použití zásady *in dubio pro reo* přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout. Z uvedeného vyplývá, že pokud při rozhodování k pochybnostem nedošlo a po zhodnocení všech dostupných důkazů zaujal rozhodovací orgán názor, o němž neměl pochyby, nemůže být námitka porušení zásady *in dubio pro reo* důvodná.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přestože Nejvyšší správní soud ze spisu náklady žalovaného zjistil, nemůže tyto náklady považovat za důvodně vynaložené, neboť žalovaný disponuje dostatečným množstvím vlastních pracovníků, kteří jej mohli v tomto řízení zastupovat. Z uvedených důvodů rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu